

Iris storm

digte af Johnny Arentoft Svane
palepoets publishing, 2012. Alle rettigheder, etc.

Vi er lemmer i lukkede rum,
fire forseglede vægge,
danser i stilbilleder af støbte former
drejer om den vildeste puls

De fødtes et par gange
umuligt, som kister
der længes,
favnes hinanden

Sukker sorgen i tomme værelser
hvor fløjlsrøde sløjfer ruller
geometriske silhuetter i uendelige baner
sukker sorgen umærkeligt

Billeder af Bacon

bastes i skørt på panden

af vredne mannequiner

spejles jeg i sjældne strøg

Knæler under kroppens halvtag, og hører
regndråberne summer ned ad
ansigtet
sort af skygge

Skosålen sad da jeg forlod
mig med mine kræfter
til i aftes sad jeg
efter det mindste nik

Også jeg er et skelet
dingler ikke, fæstet under kød
undsiger mig
men understøtter hver handling

Hagler mod vakuum, irisstorm
skyder op hver enhed, lukket
utvivlsomt, er lukket i sikker cementgrav
om egnen siver

Skabet regner med vand af viden
bomber den karseklippede klode
JEg lytter til radioaktive speakere
oplyst er frekvenskontrol over trækroner

Viskose vokser til svunden pejling
glider imellem modne greb
fæstet på dunede hylstre
skræddersang klippes

Jeg tørster ikke

efter andet end den tørre vin fra dine læber

Imellem mig står en mur, slave af sindet som
foragter mig

Koen er i live

Hænger i evighedens tov

Acedia deroppe

mig forenden

Synet slører sakse

Skaldede planter knejser i ly af syre
moderen fodrer med pipetter
bider frosten af benet
høsten er stor løkke

Solsystem stop

jeg skrider ind i en bane

Jeg skrider ind i en bane

Stopsystem

Der er hænder i værtens siælsommersting
skyerne laver to knopper af grin
gråt før stiernes blå skude
guldregn sejles på sort

Stream of konkave tanker
bøjer sig om mine initialer
vender tilbage fra de usigelige
med omgang af blottede tåger

Dengang da vimpler var hægtet med seler
og regndråberne sorthvide
blev flyet vingskudt som en bombe
og vi lettede under parasolen, med skelettet som
kysser

Hvælvinger skydes bag klitorisbug
rendyrket i hvalbugsklang
buedalen spændes i triangeldrama
og geviret påhængt til nød med gobeliner

Taskebrændte mennesker skriger i kvantum

plussum stejler

piner

Pelle Helleløs

Eponymos driller fra skjulte containere og
tiden drypper med acit, regn-
sorte klumper på antiheltes bryn
spiller død med scenen som vandhul

Lyder på diktatens net
struber griber om sig selv, når
iltre forhaver river
perlesten

Tygger på herreløse vifter
med spidser af mærkede bid
vækker ekkorum, vandreren må få
hænger i pedalhåndtaget

Marionetdukker agerer dødelige klumper,
livlinedans,
Med strenge som sliber vores saks
frigøres et univers

Dryppende garanter ligner pærer
rækker ned med magnetens magt
set af spejlet med den sidste bølgering
rækker jeg op

Vi er lemmer i lukkede rum,
fire forseglede vægge,
danser i stilbilleder af den vildeste puls
drejer om støbte former